

Sygn. akt II UK 346/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania K. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
z udziałem M. Sp. z o.o. w likwidacji w G.
o odpowiedzialność z tytułu zaległości składowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. kwotę 1350 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca – K. K. - wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 22 listopada 2012 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie

ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205 poz. 1585 ze zm.), przez orzeczenie o odpowiedzialności wnioskodawcy za zobowiązania spółki, pomimo że ten wskazał majątek, którego egzekucja umożliwiła zaspokojenie zaległości spółki w znacznej części oraz błędną wykładnię tego przepisu, polegającą na uznaniu, że dyspozycja wskazanej wyżej normy prawnej znajduje swe zastosowanie również w odniesieniu do spółki z o.o. w likwidacji.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia występujące na tle zaskarżonego orzeczenia istotne zagadnienia prawne, dotyczące następujących kwestii: 1. czy wskazanie majątku spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych w znacznej części w trakcie postępowania egzekucyjnego uprawnia do zastosowania wobec byłego członka zarządu normy zawartej w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa? 2. jak należy interpretować zwrot „w znacznej części”, zawarty w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa? 3. czy przepis art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa znajduje swe zastosowanie również w odniesieniu do spółki z o.o. w likwidacji?”.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym,

że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego oraz doktryny istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw.

Odnosząc się do sformułowanych jako istotne zagadnienia prawne kwestii należy wskazać, że problem dotyczący wskazania majątku spółki został wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który stoi na utrwalonym stanowisku, że wskazanie mienia, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2, dotyczy czasu po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji. Z językowego brzmienia przepisu wynika, że chodzi o sytuację, w której (najpierw) egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a (następnie) członek zarządu wskazuje mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Nie chodzi więc o ujawnienie majątku w toku egzekucji, ale po jej zakończeniu (por. wyroki z dnia 15 lipca 2011 r., I UK 325/10, OSNP 2012 nr 17-18, poz. 223; z dnia 6 września 2011 r., I UK 61/11, LEX nr 1055019 i z dnia 3 lutego 2012 r., II UK 121/11, LEX nr 1135993).

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), skoro Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. Nr 13, poz. 5; Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

W związku z powyższym stanowiskiem w sprawie nie występuje konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego wskazanego punkcie 2 wniosku, które miałyby polegać na wyjaśnieniu zwrotu użytego przez ustawodawcę w art. 116 ust.

2 pkt 2 Ordynacji podatkowej „zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części”. Skoro wskazanie mienia spółki, na które powołuje się skarżący, ma dotyczyć mienia, z którego prowadzone była egzekucja, która następnie w części okazała się bezskuteczna, to nie została spełniona przesłanka egzoneracyjna określona w powyższym przepisie i nie ma potrzeby wyjaśnienia problemu przedstawionego jako istotne zagadnienie prawne. Choć zagadnienie prawne powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, jednakże musi występować w danej sprawie, co oznacza, że występuje ono wtedy, kiedy wynik sprawy jest uzależniony od interpretacji powołanego w zagadnieniu przepisu prawa.

Gdy idzie natomiast o pytanie nr 3, to nie ma ono związku z rozpoznawaną sprawą, gdyż, jak wskazał zresztą Sąd Apelacyjny, przedmiot sporu w sprawie dotyczy wyłącznie okresu sprawowania przez wnioskodawcę zarządu spółki, to jest od dnia 30 stycznia 2003 r. do dnia 24 marca 2006 r., i za ten właśnie okres organ rentowy dochodzi powyższych zaległości. Niewątpliwie spółka „M.” w powyższym okresie nie była w stanie likwidacji, wobec czego fakt, iż obecnie znajduje się w stanie likwidacji nie ma żadnego wpływu na kwestię subsydiarnej odpowiedzialności wnioskodawcy jako członka zarządu za okres sprawowania przez niego tej funkcji.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji. O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono po myśli art. 98 k.p.c.